

Publicerad 2017-07-15 15:46 av GG

En liten berättelse för både stora och små.

Novell: Det Lilla Duet

Den Lilla Fågeln blinkade sorgset med sina små pepparkornsögon och såg upp mot skaran av bröder och systrar, som redan svävade och kvittrade långt ovanför alnarna. Ack, så ensamt det en gång hemtrevliga boet var. Kallt, då det inte fanns någon att värma sig mot. Ledsamt, eftersom Lilla Fågeln nu visste att han var misslyckad. Den Lilla Fågeln pep trööstlöst och slog ut med sina små vingar, men ingen tycktes märka honom. Nog var Lilla Fågeln en helt vanligt liten sparv, men hans ena ben var krokigt. Som nykläckt unge hade han trillat ur boet och stukat sig illa, och sedan hade det aldrig blivit riktigt bra.

Den Lilla Fågeln hade många gånger sett syskonen flyga, och visste precis hur det skulle gå till. Ta sats, håll huvudet högt och... hoppa! Men Lilla Fågeln bara snubblade och hamnade med näbben före i boet. Kanske... Kanske... Utan att tänka på vad han gjorde, klev den Lilla Fågeln upp på boets kant, blickade mot skyn, rätade ut vingarna och... föll. Som tur var landade han i mjukt gräs, men det var farligt nog. Den Lilla Fågeln hade lämnat den enda trygga platsen i världen. "Pip! Piiip!" kved han, men familjen var utom hörhåll. Skulle han vänta på dem? Nej, usch! Räven kunde komma, eller en förrymd hund! Den Lilla Fågeln måste hitta skydd tills dess att kvällningen föll, då de andra i familjen började locka på honom. Han började halta iväg över skogens marker. Ack så slitsamt, trots allt skönt gräs! Den Lilla Fågeln tappade balansen, slöt sina ögon och somnade.

"Pssst! Du! Hallå, vakna!"

Någon puffade till den Lilla Fågeln. En hare väckte honom otåligt och såg sig nervöst omkring.

"Vem är du? Vart är jag?" viskade Lilla Fågeln förvirrat.

"Hare Harutus, men kalla mig Harre. Av adlig släkt, förstår du. Men skynda med mig till mitt bo nu! Räven kommer!"

Harre tog den Lilla Fågeln på ryggen och skuttade iväg i rasande fart. Oj, det kändes nästan som att flyga! De for sick-sack mellan trädstammar, nästan svävade över stenar och bäckar. Till slut kom de fram till en stor, ihållig trädstam. Harre tog ner Lilla Fågeln och visade den hemliga vägen in.

"Jag och min fru Hariet bodde egentligen större förut, men vi skänkte vårt gamla hus till en son. Det finns plats för dig, och mat". Den Lilla Fågeln kände hur det kurrade i magen. Kanske hade de frön, eller insekter? Tyvärr hade fru Harutus bara växter hemma, men i väggarna fanns gott om småkryp.

"Och vart kommer den här lilla krabaten ifrån?" frågade Hariet efter en stund.

"Han låg på marken och sov" förklarade hennes make.

"Jag är en liten fågel, och jag..." började den Lilla Fågeln.

"Nämen! Varför flög du inte till ditt bo?" avbröt fru Harutus misstänksamt.

"Jag... kan inte flyga... ännu".

"Är du säker på att du är just en fågel, och inte en bortbyting av något slag?" frågade har-frun och tuggade eftertänksamt på ett grässtrå.

"Det är ingenting skamligt med saken", kommenterade Harre och klappade Lilla Fågeln på huvudet. "Bara du får reda på det i god tid. Stackars kusin Harbert tror fortfarande att han är en bäver."

Lilla Fågeln darrade och tiden tycktes stå stilla. Var inte Mor och Far... hans mor och far? Hade Hemma

aldrig varit hemma? Var historien om benet bara ett påhitt?

“Imorgon ska du och jag ut.” bestämde Harre “Vi kanske kan hitta dina riktiga släktingar.”

“Gå och lägg dig nu, lilla... du” sa fru Harutus milt. Det Lilla Duet lade sig för att sova en orolig sömn.

Nästa dag tillbringade det Lilla Duet många timmar på Harres rygg. De besökte myror, älgar, vildsvin, uttrar och mullvadar. Ingen välkomnade det Lilla Duet.

“Du är för svag” sa en myra, som lassat ryggen full med kvistar av tre gånger sin egen vikt.

“Du har ju inga tänder, och en så konstig käke” menade en bäver, som var i farten med att gnaga träd. Till slut måste det Lilla Duet och Harre besvikna bege sig hemåt, för skymningen skulle snart infalla.

“Du kan ju alltid bo hos oss ett tag” sade Harre tröstande. “Nu när du inte är någon speciell, kan du ju lika gärna vara hare några dagar.”

Lilla Duet lutade sig mot Harres rygg och de skulle precis ge sig av, då en flock med rådjur uppenbarade sig. De löpte förbi Harre och det Lilla Duet och försvann in bland lövträden.

“Sista gången kanske blir gillt!” ropade Harre, tog sats och satte av det fortaste han kunde. De hann snart ikapp flocken, som slagit sig till ro i en glänta.

Lilla Duet hoppade av Harres rygg och såg oroligt på, medan haren i fråga gick och började tala med några flockmedlemmar. “Jo... han är hemlös och förvirrad... ja, han kanske är lite kortväxt för er, men naturen är full av under...” hörde det Lilla Duet sin vän förhandla. Tillslut trädde ett rå med sin killing fram.

“Hej, lilla du. Vi har bestämt att du ska få prova att löpa med oss, så kanske dina rådjurs-instinkter kommer fram. Om du fortfarande är mer fågel än rådjur efter den upplevelsen, är vi nog fel familj.”

“Jag skickar bud hem till Hariet, att hon inte ska vänta med maten. Jag stannar med dig tills vi vet säkert” sade Harre. Det Lilla Duet drog sig skrämt tillbaka och såg runt på de som kanske var hans riktiga familj. Så stora rådjuren var, med sina slanka ben. Hur skulle han kunna hålla uppe farten med dem? Ett sådant missbildat rådjur han måste vara, som bara hade två ben, varav ett permanent skadat.

När skymningen föll in, lyfte Harre upp det Lilla Duet på ryggen, och hoppade sedan i sin tur upp på råets rygg. Strax bar de av. Oj, oj, oj! Det här var ju värre än första turen med Harre. Det var så mycket högre upp, guppade värre och ljudet från klövarna tycktes vara öronbedövande. Plötsligt tvärstannade rået, och både Harre och det Lilla Duet stupade framåt. Den förste fick grepp kring rådjurets huvud, men den andra störtade hjälplöst ut i luften. Det lilla duet slöt ögonen, drog in huvudet, sträckte som av reflex ut vingarna... och flög. Ja, svävade! Han dök först ner mot marken, gjorde en halv looping och for upp mot skyn. Sådana flygkonster hade syskonen aldrig gjort.

“Jag är en liten fågel!” utropade den Lilla Fågeln lyckligt. “Jag är en liten fågel”.

Nere på marken log rået moderligt och Harre strök en tår ur ögonvrån.

“Han är en liten fågel. O, han har både hem och familj.” Så höjde han rösten. “Du är alltid välkommen att hälsa på hos oss, du Lilla Fågel!”

Hemma i boet hade familjen Sparv genomlidit ett dygn fyllt av förtvivlan och sorg. Deras minsta lilla unge hade varit borta när de kommit hem kvällen innan, och inte hade någon svarat när de lockade.

“Min lilla pojke” suckade mamma Sparv och lutade sig mot sin make. “Nog var han krokig i benet, men det var aldrig fel på hans lilla fågelhjärta. Vi skulle inte lämnat honom ensam, han som trillat ur boet förr.”

Syskonskaran grät bittra fågel-tårar. Det var inte bra utan minsta bror, och aldrig skulle det bli någe trevligt igen. En fågelsyster lyfte sitt dun-huvud och såg tomt upp mot himlen. Var deras bror där, i Himmelriket som ingen flyger tillbaka ifrån? Solnedgången färgade skyn röd och brinnande gul. Plötsligt kom något litet och svart farandes över färgspraket, rakt ner mot boet. "Jag kan flyga, jag är en liten fååågel!" ropade det. Den Lilla Fågeln siktade bra, men hamnade med näbben före i boet. Alla jublade av glädje, men minst lika mycket av förvåning. Mamma Sparv strök sin saknade sons kind och alla fågelbarnen flockades runt honom. Pappa Sparv satt kvar på sin plats med en stolt blick i de svarta ögonen. "Åh, mamma! Jag behövde bara störta fram... och sedan kunde jag flyga! Jag gjorde en looping! Eller ja, en halv, men..."

Det tog en lång stund innan alla sansat sig igen. Den lilla fågeln fick ett redigt mål mat, innan han slutligen förklarade alltihop. Hur han fallit, hittats av Harre och letat efter den 'riktiga' familjen. När han berättat färdig och alla försäkrat honom, att han visst var en liten fågel oavsett vad, somnade hela familjen Sparv tryggt och med djup kärlek till varandra i deras lilla bo.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren GG med Poeter.se id #49871 innehar upphovsrätten